

DOBRI OTAC ANTIC

BROJ
1
1971

GLASILO VICEPOSTULATURE

GOD. I

O. FRA ANTE ANTIĆ

1893. 16. IV

rođao se u selu Šepurine na otoku Prvić kod Šibenika.

1893. 18. V

kršten od svećenika don Ante Šurić. Kumovali su: Ivan Kiović i Luca Mišurac.

1899 — 1905.

pohađao je osnovnu školu u selu Zaton kod Šibenika.

1905. —

primljen je u Franjevačko sjemenište i pohađa Franjevačku klasičnu gimnaziju u Sinju.

1911. 17. IX

stupio u novicijat na Visovcu i dobio ime FRA ANTE.

1912. 17. IX

položio prve redovničke zavjete na Visovcu.

1912 — 1914.

pohađao filozofijski studij u Zaostrogu.

1914 — 1918.

pohađao teologiju u Makarskoj.

1917. 29. VII

zareden za svećenika u Šibeniku.

1917. 5. VIII

služio prvu svetu Misu u selu Zaton kod Šibenika.

1917 — 1919.

vrši službu pomoćnika magistra klerika u Makarskoj.

1919 — 1920.

vrši službu pomoćnika magistra novaka na Visovcu.

1921 — 1925.

vrši službu pomoćnika magistra klerika u Makarskoj.

1925 — 1946.

vrši službu magistra klerika u Makarskoj.

1946 — 1956.

vrši službu magistra klerika u Zagrebu.

1956. nadalje

oslobođen službe; boravi u Zagrebu.

1965. 4. III

umro u Zagrebu.

1965. 8. III

sahranjen na Mirogoju.

1970. 15. XII

tijelo preneseno s Mirogoja u Criptu M. B. Lurdske.

BOŽIĆ I BOŽIĆNE
BLAGDANE ČESTITA
VAM VICEPOSTULATURA
FRA ANTINIM
RIJEČIMA

t. Drugo dijete Božje! Zagreb, 16.-XII.-57.
Cetilom vam Božić, Luce, Novogodišnji. Srećno
ne bili, vratiti mi tanjorit preloženja, misi fra-
cluhovac, cijeli mi tanjorit vratiti čo jedu, svđenje
do Božje nazočnosti, život, željnost, željnost. Tako
bili, muke, oslikavanje - srušenje s ronjolom... i po-
ge ne primile... Tjedna Božje!... Tu icté tijek fra-
dinjek: Cunje, riječ, život, crkvena služba, živjeli
svđenje i isti sprijem. Vrata topas: Božje s Ženskim
u Oca, za Oca po Oca, jer on je uobičajeni Božje.
biti ovi veliki dan veli ovi život, život određenja ovi životi, pre-
nje i umirevanje ali vjetrenje, da vas može bude s ljudima,
u Božju, i u Dan velikog blagosti, ecclitha, phoskund uverenje
u Božju Isus i Marije. Tu Hula

Sprovod oca ANTE ANTIĆA

Sveci su najljepši plodovi otkupljenja sazreli na životom stablu Crkve. U njima je riječ Božja plodna i donosi mnogo roda (Mk 4,20). Osobna svetost svetaca po tajni milosnog zajedništva Crkve bila je uvijek poziv na svetost mnogoj braći i razlijevala se je kao svjetlost u savjest mnogih duša.

Sveci rastu iz vjernosti i poslušnosti Duhu Svetomu koji u njima potpunim predanjem njihove slobode slobodno djeluje tako svojim milostima i njihovom suradnjom ostvaruje u njima Isusov život i sve veću puninu Božje prisutnosti. Svi koji se susreću sa svecima privučeni su prisutnim Bogom u njima! Sveci najprivlačnije otkrivaju i objavljaju Boga svojoj braći. Stoga su sveci najveća apostolska i misionarska snaga Crkve. Po njima se ona svijetu očituje kao Sveti Crkva puna milosti i istine! Svojom svetošću Crkva je uvijek nova, mlada i prodorna. Osvaja jer privlači kao svjetlo ljubavi koja je ostvarenje duboke vjere i navještenje vječne nade!

Sveci su ljudi sigurne vjere, nepokolebive nade i djeluju uvijek poniznom, tihom i vjernom ljubavlju!

Oni su uvijek primjer ostvarenog Evandjela, živa knjiga kojoj je sav sadržaj Isus Krist i njegovo Srce! Sveci su blagoslov i bogatstvo Crkve! Zajedništvo ljubavi veže ih trajno sa svom njihovom braćom ljudima stoga su oni zagovornici, posrednici i mostovi što spajaju Nebo i Zemlju. Ponizna vjera Crkve uvijek se radovala svecima i štovala ih je. Blago Crkvi ako ima što više svetaca! Blago narodu koji ih rađa! Svetaca ima uvijek u Crkvi jer Duh Sveti trajno djeluje u Crkvi i ostvaruje svoja remekdjela poput Umjetnika koji stvara neprestano nove i nebrojene originale.

Da li je u hrvatskom glavnom gradu Zagrebu u najnovije dane živio jedan svetac? Da li je fra Ante Antić zaista bio svetac? Umro je na glasu svetosti! Ali tu svetost treba otkriti i dokazati.

Glasilo Vicepostulature »Dobri otac Antić« želi služiti tom djelu! U tom poslu želim Vicepostulaturi uspjeh i blagoslov Božji! Svetaca ima uvijek u Crkvi mnogo, mnogo više nego što ih se takvima svečano proglašuje. Sveti su svi oni koji žive u milosti Božjoj i nastoje svaki dan velikodušnom vjernošću živjeti najveću zapovijed u koju se sabiru svi zakoni i proroci (Mt 22,04). Koliko ima takvih među nama! Oni obično ne buče po ulicama nego žive dosljedno svoju vjeru. Ima ih svake dobi i staleža!

Ali da netko bude proglašen svetim potrebna su svjedočanstva ljudi i svjedočanstva Božja!

Glasilo Vicepostulature želi sabirati svjedočanstva ljudi! Molimo da Bog potvrdi svetost svoga sluge svojim svjedočanstvom, djelima Božjim na zagovor blagopokojnog fra Ante Antića!

Čudo je očitovanje Božje svemoći i zraz Božje volje da se koji sin i kći Crkve stavi na oltar? Za takav dar treba ponizno moliti! Stoga vjernicima preporučam da mole za sretan ishod započetog procesa.

U znak moje osobne zahvalnosti i preporuke fra Anti Antiću!

U Zagrebu, dne 4. prosinca 1970.

+ Franjo Kuharić
nadbiskup zagrebački

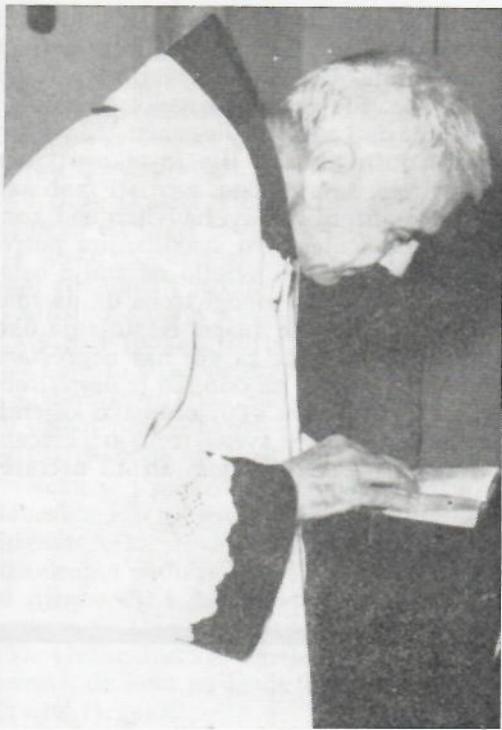
TREBAJU LI NAM I DANAS SVECI

Mogao bi tko prigovoriti: nema li usred intenzivnog duhovnog previranja unutar Crkve, usred teških i ozbiljnih kriza, koje na svim područjima potresaju njezinim životom, usred tolikih i važnih i hitnih zadataka, koji svuda čekaju pomoć i zalaganje njezinih vjernika — nema li mnogo prečih, korisnijih i potrebnijih stvari, negoli voditi brigu, ulagati sile, trošiti materijalna sredstva da se pospješi dan, kada će jedan skromni redovnik, koji je donedavna živio među nama, kao jedno novo, izvorno i živo svjetlo zasjati na našim oltarima, kada će se na nebu Crkve pred očima čitavog Božjeg naroda opet pojaviti jedan između nas okrunjen aureolom autentične svetosti? Došta se samo načas zamisliti pa da uvidimo kako prigovor nije opravdan.

Znamo da u današnjim previranjima i krizama nije u pitanju ova ili ona objavljena istina. Danas je u pitanju sve. Pitanje je da li današnji čovjek uopće još može vjerovati? Odnosno ukoliko je vjeru već izgubio — može li se uopće k vjeri još vratiti? Postoji li uopće još kakav put, kojim bismo ga mogli natrag k vjeri dovesti? K onom posve osobnom, dobro promišljenom, u slobodi sazrelom činu, o kojem govori II vat. sabor u dogmatskoj konstituciji »O božanskoj objavi«: »Bogu objavitelju treba odgovoriti »poslušnom vjerom«, kojom čovjek čitava sebe slobodno Bogu izručuje stavljajući na raspolaganje »Bogu objavitelju potpuno i odano služenje uma i volje« i dajući slobodni pristanak objavi, koju je On dao...« Učene glave i plodni teološki pisci upravo nas zasipaju studijama svih vrsti da nas pouče na koji način i u kojem obliku bi današnjem čovjeku trebalo naviještati Božju riječ; gdje i kako bi trebalo početi, a čim i kako svršiti, da tamo gdje je uopće nije bilo, vjera nikne; da opet oživi tamo, gdje je

već odavno zamrla. A po općoj procjeni, duh vjere sve više slabii; svjetlo vjere sve više se gasi. Sve veći broj duša bespomoćno tone u duboku, gluhi i mračnu noć nevjere.

U knjizi »Odgovori velikih teologa«, uz ostale, dva velika i vodeća njemačka teologa (Rahner i njegov nekadašnji učenik a sada prijatelj J. B. Metz) u dijalogu iznose i pretresaju centralne i sudbonosne probleme s kojima je pokoncijska Crkva suočena (npr. moderna forma ateizma i sekularizacije; shvaćanja, prihvatanje ili odbijanje Krista, jedinog pravog posrednika...). Trijezno i skromno, s puno realizma i smisla za konkretnu stvarnost ta dva teološka stručnjaka pokazuju smjernice za budućnost. Pri kraju razgovora Rahner nabacuje još dva pitanja od kojih je za nas — kao uostalom i za njega — osobito važno drugo. »Drugo pitanje, koje se meni upravo za sadašnjicu čini centralnim, jest pitanje i spoznaja, da idemo li stvarima do dna — (gle sad počinjem govoriti čisto pobožno, kao neki spiritual, ali mi je strahovito ozbiljno!) prvo i zadnje pitanje, koje se Crkvi danas postavlja, nije zapravo pitanje o njezinoj teologiji kao nekoj teoretskoj znanosti o apstraktnim pitanjima, o teološkoj filozofiji ili filozofskoj teologiji, nego pitanje, da li je životna snaga religiozne egzistencije u stvarno proživljenoj vjeri, nadi i ljubavi, u nasljeđovanju Krista Raspetoga, u odvažnosti radi Boga kadra riskirati ovu zemaljsku egzistenciju, da li je ta životna snaga u Crkvi doista velika ili se naprotiv Crkva, bilo to njezino konzervativno ili progresivno krilo, na koncu konca pokušava smjestiti u ovom svijetu na jedan posve buržujski način... Svi smo mi postali prilično osrednjii, malograđanski, i ludost Križa, ono nešto radikalno Drugo u kršćanstvu, kad ga usporedimo s eg-

zistencijom koja nije nošena vjerom, nadom i ljubavlju, ostaje nešto od čega smo svi mi vrlo daleko... pitanje da li kršćanstvo doista proživljavamo i onda kada je ono proturječje (izazov!) »svjetu«, ili znamo o tom samo pametno govoriti; to mi se čini nekako zadnje pitanje, koje se naravno ne rješava niti institucionalnim promjenama niti nekom modernom sublimnijom teologijom.» »S tim se posvema slažem«, prihvata Metz, »htio bih samo još naglasiti, da konačno ova trajna, nervozna, kritička refleksija, u kojoj se danas teologija nalazi i zbog koje joj prijeti pogibelj da se raspne u sva moguća proizvoljna stanovišta, a da pri tom nije kadra proizvesti ništa što bi obvezivalo, možda proizlazi i odatle što je tako rijetko omogućen neposredni kontakt s jednim i kustveno proživljenim kršćanstvom, s onim upravo spomenutim svjedočanstvom vjere, nade i ljubavi. Mi smo danas kadikad tako siromašni, da nam se čini da ne samo što ne možemo među nama pronaći nikakvih svetaca nego da više pravo i ne znamo kako bi oni trebali izgledati, da ih kao takve mognemo prepoznati. Htio bih, dakle, još jednom naglasiti da je, možda, zadnje i odlučeno pitanje, kako uspješno ostvariti onu životnu praksu, koju nazivamo praksom vjere, nade i ljubavi u ovom našem svijetu.«

Ne misle tako možda samo te dvije »zvijezde« na današnjem teološkom nebu. U dirljivom svjedočanstvu vjernosti i ljubavi prema svetoj Majci Crkvi, što ga je pred američkom javnošću u svom svečanom govoru (pri svršetku proslave 150. godišnjice Sveučilišta u Saint-Louisu, 29. svibnja 1969), osvrćući se na današnju krizu u Crkvi, dao veliki — pred rimskim vlastima nekad teško osumnjičen,

a kasnije rehabilitiran — teolog H. de Lubac, imamo ove riječi: »Kad se radi o tom da konačno prosudimo što jest a što nije pravo kršćanstvo, mi uvijek radije vjerujemo svećima, koji kršćanstvo danas kao i nekad žive ne pokušavajući iz njega pobjeći, nego filozofima, koji bi ga htjeli prenadograditi... Unatoč svemu ostaje sigurno to da sva budućnost Crkve, sva plodnost njezine misije, sve što ona može i treba da donese svijetu ovisi danas o jednoj energičnoj obnovi vjere. Oslobođiti kršćansku svijest od morbidnog negativizma, neke neurastenije koja je izjeda, od nekog kompleksa inferiornosti koji je paralizira, neke mreže dvoznačnosti u kojima se guši znači postaviti prvi uvjet obnove, za kojom Crkva teži.«

Drugi poznati prvak današnje teologije E. H. Schillebeeckx govori slično: »Kršćanski život, činjenica da među nama susrećemo sveće, to je konkretni apologetski dokaz naše vjere.« ... »Ljudi su siti«, piše on na drugom mjestu, »naših propovijedi. Oni traže snagu za svoj život... Kršćani treba da ljudima djelom pokažu da je kršćanstvo sila koja preobražava život... Ne trebamo mi dogme dati ljudima u njihovo bijedi... vrijednost dogme je osobna vrijednost našega života darovanog za našu braću; sam naš život treba da bude utjelovljena dogma« (Le Christ sacrement de la rencontre de Dieu). Bez poteškoće bismo mogli nanizati slične izjave drugih ozbiljnih i istaknutih predstavnika suvremene teološke misli, koji i te kako osjećaju ozbiljnost časa i težinu svoje odgovornosti. U tom su oni vjerna i nepatvorena jeka glasa II vat. sabora. Sabor čitav Božji narod, hijerarhiju, svećenike i svećeničke kandidate, redovnike i laike, oženjene i neoženjene, sve staleže i sve kršćane bez iznimke opet i opet poziva na svjedočenje, na svetost: Budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski.

Crkva je uvijek smatrala da je pojava svetosti (tj. činjenica, da u njezinom krilu u svim, i najžalosnijim epohama povijesti, niču autentični sveci; ljudi u kojima se samoprijegorna, nesebična ljubav k bratu čovjeku, sva prožeta i nošena ljubavlju k Bogu, potpuno rascvala) obilježje koje ju pred čovječanstvom najefikasnije legitimira kao Božje djelo. Crkva je izabrani Božji narod. Ona je — po utjelovljenju — na novi, posve izuzetan, nadnaravan način s Bogom ujedinjeno čovječanstvo. Zato je ona ontički, bitno sveta. Sveci su najočitiji znak i najizrazitiji plod te svetosti. Tako svetost konačno i nije drugo do stvarni, neposredni i živi: Bog s nama! Ona je proniknutost, prožetost čitavog ljudskog bića i života s Bogom. Ona je Riječ, koja je tijelom postala i sada prebiva među nama. Ona je ponovno i neposredno bogobjavljenje u povijesti čovječanstva. Čovjek se nikada tako neposredno i intimno, i na način koji tako odgovara njegovoj naravi, ne susreće s Bogom kao kad se susretne sa svećem. Ta to je upravo čovjek koji je pun Boga. Čovjek koji je postao živo prebivalište Tri put Svetoga. Biće koje je milosni, neiznakaženi i nepomučeni odsjev Njegova lica. Zato su susreti s pravim svećem uvi-

je velika životna milost. Ništa ne iznenađuje da je za obraćenje gotovo svih velikih konvertita u prvoj polovici ovoga stoljeća bio presudan i odlučujući susret s kojim svetim Božjim čovjekom. Ta milost je današnjem čovječanstvu prije svega potrebna.

Današnji je čovjek toliko izvaran, toliko razočaran, toliko izmoren i prezasićen svime, da se već unaprijed od svega ogradije; da se nigdje ne želi angažirati; da se pred svim kritički upitljivo, sumnjičavo i skeptički zaustavlja. Dosta mu je velikih fraza; dosta mu je učenih teorija; dosta mu je varavih obećanja. Ne želi se on ničemu i nikome više povjeriti i predati. Pogotovo ne povjerenjem i predanjem kakvo vjera traži i uključuje. On želi ostati sam gospodar u svojoj tvrđavi. U nekoj pristojnoj udaljenosti od svega. U nekoj bezopasnoj i neobaveznoj neutralnoj zoni. Prema konkretnoj situaciji i prema neposrednim potrebama on sam sebi utire put; bira načela koja mu najviše odgovaraju; pravi kompromise i prilagođuje se koliko i kako mu časovito odgovara. Pred svakom apsolutnom Istinom, pred svakim imperativnim Dobrom on postavlja skeptički Pilatov upit: Što je istina? što je Dobro? I zato mu u životnim konfliktima za svaki ozbiljniji i trajniji duhovni napor, životni rizik i boj izmiče tlo ispod nogu. Kuća mu neminovno ostaje sazidana na pijesku.

Samo pred pojmom svetosti, kod susreta s autentičnim svecem i moderni čovjek kao pred nečim novim, dotad neviđenim, neočekivanim zastane. Iznenaden, zatečen, zadivljen. Izbačen iz svojih običnih kategorija, i zato zbumen. Taknut u svojim najdubljim ljudskim dubinama. Nešto se u tim dubinama, odavna duboko zakopano, pokrene i u svojim temeljima zadršće. Začeto, a nerođeno dijete se probudilo. Kao da nakon dugog lutanja i uzaludnog traženja čitavo biće predusrećući svako razmišljanje i vaganje spontano progovara: Heureka — našao sam! Sve u nama kao da govori: to je ono pravo. Tu kao da prestane svako kolebanje. Tu kao da nema više mesta diskusiji. Očevidnost je Istine neodoljiva. Upravo kao što nas u pravoj umjetnosti, onaj splendor veri — sjaj ideje — naprosto podjarmljuje, i mi mu se bez opiranja i s radošću predajemo.

Takov je sjaj u svetom životu utjelovljene Riječi. On zahvaća čitavo biće. Djeluje gotovo neopazice, diskretno, nemametljivo. A ipak privlači ono najdublje u nama, tako neodoljivo, da se pred njim lomi svaki otpor; da smo kao nemoćno dijete spremni na kapitulaciju; da smo na pristajanje i prihvatanje Istine, koja nam se tako objavljuje, pripravni čitavim svojim ljudskim bićem. Na sve prigovore, na sve poteškoće; svim sumnjačima i kunktatorima ponavljamo one Ivanove: »... što smo čuli, što smo svojim očima vidjeli, što smo promatrali, i što su naše ruke opipale o Riječi života — da, život se očitovao, mi smo ga vidjeli i svjedočimo za nj...« (I Iv 1).

Velik je broj onih, koji su tu milost doživjeli u svom susretu s o. Antićem. Njegov je život božanska umjetnina. Uspjelo i divno ostvarenje evanđeoske Istine. Bio je uistinu velik, ozbiljan i zreo muž, a imao je i sačuvao do smrti jednostavnu i priprostu dušu djeteta. Bio je tako otkinut i daleko od svijeta, sav u Bogu, a u isti mah sav otvoren i u djelotvornoj ljubavi nad konkretnim čovjekom i njegovim svakidanjim potrebama. Posve suvremen. To svjetlo ne smije oslatiti, a kamoli utrnuti. Još mnogi treba da na tom vrelu crpe svjetla i životne snage. Nastojanje oko njegove kanonizacije bit će za sve nas neprestani memento i snažan poticaj na ono što je najpotrebitije i najvažnije, što Crkva i čovječanstvo kojemu je poslana najviše i prije svega trebaju: kršćanstvo u konkretnom, svakidašnjem životu ostvareno, autentična svetost.

O. Kazek,

• DOBRI OTAC ANTIĆ •

To mu je akademski titул koji je dobio za položeni ispit života na sveučilištu Božjeg puka! Antu Padovanskog djeca su proglašila svećem na njegovoj smrti: Umro je svetac! »Dobri Otac Ante« puk je okrstio Oca Antu Antića na njegovoj smrti.

Sveto Pismo je u viziji Makabeja oživjelo lik Jeremije proroka u malo riječi: »Ovo je ljubitelj svoje braće, koji se mnogo moli za narod« (2 Mak 15, 14). Otac Ante je ljubitelj braće koji provodi život s Bogom da ga prelije na braću. Kroz cijeli svoj život u ovo naše doba trke, buke, žurbe, nemira i nesigurnosti unosio je smirenost, spokojstvo, nadu, utjehu, sigurnost i radost.

Dok je živio k njemu su dolazili ljudi svih staleža, različitih uvjerenja i smjerova. Svakom je bio spremjan pružiti savjet, ohrabriti, dati pomoć, preliti malo od Kristove ljubavi u koju je bio sav uronjen.

Poslije njegove smrti nastaje opća želja i žurba oko toga da ovaj svjetli lik ne bi iščeznuo, nego da i dalje živi kao uzor u koji ćemo gledati, kao moćna zaštita kojoj ćemo se obraćati, kao upaljeno svjetlo koje će nam s naših oltara osvjetljavati životnu stazu.

I ovog Glasila Vicepostulature nije druga svrha nego da oživi pravi lik Oca Antića, da sakupi sve što bi moglo poslužiti da se napiše njegov potpuni životopis i ispitalju njegove kreplosti, da ono svjetlo koje ovija njegovu osobu a zove se »glas o svetosti« pokaže se u punini, da pobudi sve to više i sve to šire povjerenje u njegov svetački zagovor, da izazove kišu milosti i čudesa — odakle će po utrtoj praksi Crkve slijediti sudbena istraga o herojstvu kreplosti, beatifikacija i kanonizacija.

Neka se i preko ovog Glasila očituje Volja Oca Nebeskoga i njegove nakane sa svojim vjernim slugom. Neka štovatelji dobrog Oca Ante na ovim stranicama nađu mjesto i mogućnosti da nam orišu njegov lik i da nam priopće moć njegova zagovora: da i na ovaj način preko njega kao glasnika vječne ljubavi ugrije se današnji svijet bez ljubavi, da opet na kraju bude dana slava Njemu, Kralju vjekova.

Split, 1. prosinca 1970.

Fra Petar Čapkun, provincijal

Fra ANTINA PORUKA

...Dijete moje, govorim ti kao Isus — sad ču ti reći jednu tajnu svoga srca: »Želim, da potpuno izvršim volju Božju, da izvršim djelo, koje mi je dao i u ovo još malo dana želim da ispijem do dna kalež, koji mi Bog pruža. Molim Boga, da mi udijeli milost mističnog sjedinjenja, o kojem piše sv. Terezija, milost trajne prisutnosti u kojoj je živjela sv. Katarina Sijenska. Ali da to sve bude onako, kako je Bog odredio. Želim onu svetost, koju mi je Bog dodijelio, a tebi ostavljam testament: nastavi svetost duhovnog Oca, upotpuni što nedostaje, ispuni onu svetost koju je tebi Bog dodijelio.

Koliko mi Bog dozvoli pomagat ču te iz neba molitvom i pratit ču te i, dijete moje, želim te prvi dočekati u nebu i predati te Presvetom Trojstvu da ga slaviš na sve vijeke ...

Franjevački grob na Mirogoju, privremeno počivalište oca Ante

OCU ANTIĆU

Jutros, kad je sunce pozlatilo smreku,
draguljima boja obasulo travu
ja sam svojim prstom kopala po grobu,
zvala sam Te dugo — i čula samo jeku.
Zaboravit neću nikad Tvojih riječi,
jer su one odraz Tvojega života,
živog Evandelja — svjetla naših dana
usmjerena Bogu — Bogom ocrtna.
Poput svetog Franje resila Ti lik
istinska poniznost i ljubav siromaštvu,
bio si nam prijatelj, brižan poput oca
prijatan i veselo, Kristov sljedbenik.
O čovječe divni, stvoren za visine!
Ti stijeno Božja, sunce naših dana,
čivjet će vječno Bogom obasjana
uspomena na Te — ko pečat istine.
Nek je hvaljen Gospod po životu Tvome,
po kreplosti Tvojoj i ljubavi k nama.
A Ti, Oče dobri, zagovorom prati
i pomaži uvijek vjernom stadiu svome!
Jutros, kad je sunce pozlatilo smreku,
draguljima boja obasulo travu
ja sam svojim prstom kopala po grobu,
zvala sam Te dugo — i čula samo jeku ...

U FRA ANTINOJ ŠKOLI • U FRA ANTINOJ ŠKOLI • U FRA ANTINOJ

... Uslijed vanjskih prilika i posala zaboravljaš jedini i najvažniji posao: svoje usavršavanje. Zar još ne znaš, da ćeš više učiniti i u vanjskom i u nutarnjem poslovanju, ako budeš intimno sjedinjen s Bogom ...

+

... Vrijeme je da počnemo ozbiljno voditi bri-
gu oko duhovnog usavršavanja. Budi uvjeren, dok
god popuštamo volji, samoljublju, naravi milost
je u pozadini ...

+

... Poznanje sebe prvi je korak u duhovnom
napretku i životu ...

+

... Svoj duhovni život, napredak gradite, izra-
đujte na križu, na ljubavi. Ljubav se najlakše po-
kazuje, dokazuje po žrtvi, po križu. Po križu smo
spaseni, po križu sigurno napredujemo u svetosti,
u jedinstvu s dragim Bogom ...

+

... Nema svetosti, ako najprije potpuno sebe
ne prezreš, zaniječeš, zaboraviš. Ako to učiniš oz-
biljnom voljom, tad počinješ biti svet. Jer čovjek
sve radije ostavi, negoli sama sebe ...

+

... Po odluci Božjoj križ najbolje rasvijetlu-
je, uči dušu, srce na bolje. Križ je naj-
bolja i jedinstvena škola kreplosti i približuje
čovjeka Bogu i otvara drugi, veći, nadnaravni svijet ...

+

... Srce je najviše zadovoljno ako je isprazne-
no od stvorova i našega samoljublja, ako je čisto
i puno ljubavi Božje, ako se znamo svladati i sebe
se odreći ...

+

... Put duhovni ima svojih težina i traži od nas
velikih žrtava, ali sve to nije ništa prema onom
što Gospodin zaslužuje i što je On za nas uči-
nio ...

+

... Nije korist odgađati, tješiti se obećanjima
ili se previše pouzdavati u oproštenje, a malo se
popravljati ... Neka u Tebi prestane polovič-
nost ...

... Pusti dušu nek ide ravno svojoj Ljubavi ...
Sinko, budi uvijek svjestan velike milosti, da Te
Bog zove na svetost. On neće, da ostaneš polovi-
čan, već sve hoće. Hodaj uvijek pred Njim, s
Njim, u Njemu ...

+

... To je cilj svih duhovnih vježbi — sjedinjenje
s Gospodinom. Isus to želi i za to sve radi. Kod
Njega nema zapreke nego kod nas ...

+

... Sve je vrijeme Gospodinovo, jer nam u sva-
ko doba i svaki čas daje svoje svete milosti i da-
rove s kojima se možemo okoristiti za ovaj i za
vjeko život. Sve je vrijeme tokom godine i naše
vrijeme, jer u njemu mi možemo i moramo se
služiti onim milostima, koje nam dragi Bog daje
i tako se obogatiti zaslugama za kraljevstvo ne-
besko ...

+

... Doista, po snazi milosti vrijeme ne ulazi u
naš duhovni život, jer nas Gospodin može u jedan
čas učiniti svetima, ali u redovitom toku našeg ži-
vota Bog voli naravno i redovito i tu ulazi vrije-
me. Koliko ga znamo bolje iskoristiti, većom pom-
njom i gorljivošću, jače i bolje napredujemo u sa-
vršenosti ... Nemojmo se opravdavati bolešću, jer
je i ona u planu Providnosti sredstvo posvećenja
i napretka. Ako nama još nije, naša je krivnja ...

ŠKOLI ♦ U FRA ANTINOJ ŠKOLI ♦ U FRA ANTINOJ ŠKOLI ♦ U FRA A

... Ne tuži se nikome, ne tuži se ni na koga ...

+

... Nedokučivi su putevi Božji! Treba, da u poniznosti priznamo, kako smo nesposobni i nemogući, da išta učinimo u djelima Njegovim. Sve On radi, mi samo s Njegovim sudjelovanjem i pomoću pružamo, pridodajemo materijal za izgradnju djela Božjih u nama. Oh, koliko nam je nužna, potrebita ova duboka isповјед, priznanje naše potpune nevrijednosti i nemoći ...

+

... Jedno od Tebe Božansko Srce želi, a to je da Mu u svemu pustiš slobodno s Tobom raditi i da ništa sebi ne pridržavaš ...

+

... Isusu je žao, da Mu ne znamo ugrabiti, da se tako na ljudsku izrazim pripravljene milosti, koje drži u svojim svetim rukama za nas ...

+

... Treba borbe, jer se po njoj dolazi do pobjede. Isus prodire svojim svjetлом, ljubavlju sve dalje i dublje u Tvoju dušu, da bolje i jasnije uviđi sebe i svoje ništavilo ...

+

... Čuvaj se mlakosti. Budi duhom gorljiv i vrlo poniran. Šuti koliko bolje možeš, da u Tebi više govori Gospodin ...

+

... Kod Boga ništa nije nemoguće. Molimo se Gospodinu, da nas obrati Sebi ...

+

... Budite tako mirni, ustrpljivi i željni istine, da Vas doista istina oslobodi od svake varke i opsjene ...

+

... S dragim Bogom i Njegovim zapovijedima nema izigravanja, već poniznost, poslušnost i ljubav ...

+

... Veliki je Božji dar, da savjest pravilno reagira, pamet zdravo sudi i srce hoće ljubiti samo ono što je vrijedno, dostoјno ljubavi u našem životu ...

+

... Po poniznosti k svetosti ...

... Što nije vječno, ništa je ...

+

... Bliže k Mariji. Bez nje nema Isusa, nema duhovnog života ...

+

... Gledajmo na nebesku Majku kao na svoj životni ideal. Ona je najbolje shvatila temeljnu misao, na kojoj mora počivati naš život. Svojim »Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi Tvojoj!« Ovim je naša majka priznala Gospodinu svojim vrhovnim Gospodarem, pred Njime se ponizila i predaje se da u svemu slijedi Njegovu sv. volju ...

+

... Pogled na našu bezgrešnu Majku neka nas jača u ovim teškim kušnjama, koje proživiljavamo. Ona je pobijedila sotonu, grijeh i sva krivovjerstva. Ona će pobijediti i današnje bezboštvo. Uvjek se držimo Nje kao svoje Majke, častimo je svetim životom i sv. krunicom. S Njom se molimo za se, za svoj narod, za obraćenje grešnika. Srimo Njezinu slavu i nastojmo, da je svi ljube ...

+

... Molimo za naš narod. Trpimo i uzdajmo se. Tješimo žalosne i ucviljene, podižimo slabe i malodušne. Čvrsto se držimo Isusa i Njegove sv. Crkve, koju ni vrata paklena neće nadvladati. Imajmo djetinje pouzdanje u Bl. Djevicu Mariju ...

+

... Sadašnja teška vremena nameću nam jaču obavezu, da žarče molimo ...

+

... Treba puno moliti, puno se žrtvovati i pokoru činiti. Treba mnogo naknade i zadovoljštine ...

+

... Potičite one, koje Vam bude zgodno na požnost prvih petaka i prvih subota. Savjetujte im, da mole sv. Ružarije i pristupaju češće na sv. Sakramente Ispovijedi i Pričesti ...

+

... Vaš ideal neka bude: Isus Propeti
Vaš program: Sv. volja Božja
Vaša škola: Križ, Presveta Euharistija, Evanđelje ...

SVETOST | SVECI

**Gоворити данас о светости
је сувремено и у духу
II ватиканског концила.
Говорити о свјечима не
изгледа баš актуално.**

II vatikanski koncil na široko raspreda o svetosti. Cijelo peto poglavlje Dogmatske konstitucije o Crkvi posvećeno je temi svetosti. To poglavlje govori o svetosti u Crkvi, o općem pozivu na svetost, o mnogostrukim oblicima svetosti, o putevima i sredstvima svetosti. Puno drugih pasusa spomenute Konstitucije, zatim Dekreti: O službi i životu prezbitera (P. O.), o apostolatu laika (A. A.), o odgoju i obrazovanju svećenika (O. T.), o prilagođenoj obnovi redovničkog života (P. C.), upotpunjaju poziv na svetost i pojам svetosti obogaćuju.

Krist je, veli Koncil, auktor, dovršitelj, učitelj i primjer svake svetosti (L. G. 40). Koncil zatim dodaje: Hierarchy i svi ostali pozvani su na svetost koju Otac dovršava (L. G. 11,39). Svi su pozvani zbog riječi Kristove: »Budite savršeni«, zbog Božjeg poziva. Koncil dalje nastavlja: Svetost je jedna, ali očitovanje je dvostruko: u običnom životu i kroz evanđeoske savjete (L. G. 39). Koncil najzad inzistira: prema svome staležu moraju biti sveti: biskupi, prezbiteri, đakoni, klerici, udovice i neudate, bračni drugovi i kršćanski roditelji, radnici na teškim poslovima. Posebno na sjedinjenje s Kristom pozvani su oni koje tiši siromaštvo, slabost, bolest i različite nevolje, ili koji trpe progonstvo radi pravednosti (L. G. 41).

»Svi će se, dakle, vjernici u svojim životnim prilikama, dužnostima i okolnostima i pomoći svih tih stvari svaki dan sve više posvećivati, ako sve s vjerom primaju iz ruke nebeskoga Oca i surađuju s Božjom voljom, očitujući svima u samoj vremenitoj službi ljubav kojom je Bog ljubio svjet« (L. G. 41).

Drugi vatikanski koncil govori i o svojstvima i nijansama svetosti sviju članova koji sačinjavaju Crkvu, i daje niz definicija svetosti kao: svetost je točno, ustrajno i nadnaravno vršenje svojih vlastitih dužnosti, pa i svjetovnih; svetost je anticipiranje vječnog života; život u duhu Evanđelja itd. (L. G. 40–48).

Koncil širom otvara vrata svetosti i želi sve učiniti dionicima svetosti Kristove, Blažene Djevice Marije i svetaca na nebu.

Sveci

Danas govoriti o svecima na prvi pogled izgleda neaktualno, neumjesno. Mnogi su od njih isključeni iz Života svetaca — iz Martyrologija. Više ih je isključeno iz liturgijskog kalendara. Nekima je ograničen kult, štovanje u liturgiji: sv. Misi i Božanskom oficiju. Njihovi se kipovi (i slike) u crkvama uklanjaju. Reklo bi se: Sveci pomalo nestaju, njih se želi staviti na stranu, u zaborav.

Obnovljena liturgija, a posebno nastup nekih službenika Crkve, daju taj dojam i takav utisak. Ipak nije baš tako. Kada bi tako bilo Crkva bi se sama sebi protivila, sebi proturječila, sa sobom i

u sebi se borila, jer s jedne strane sa svim entuziazmom i dinamikom poziva na svetost i na štovanje svetaca, a s druge strane uklanja svece. Naš XX vijek ima već sada prosječno više proglašenih svetaca nego pređašnja stoljeća (počevši brojanje od 1588. godine), a također — kako ćemo to kasnije iznijeti — prosječno više nego ikada kandidata o kojima se vodi proces s namjerom da ih se proglaši blaženima i svetima. Pavao VI u 7 godina svoga papinstva proglašio je već 32 blaženika i 74 sveca (uključivši u taj broj i 40 svetih mučenika Velike Britanije i Gallesa). A i to nadmašuje broj svetaca (ali ne blaženika) proglašenih od bilo kog drugog Pape od 1588. godine — od koje godine imamo prilično točno izvedene statistike kanonizacija.

I sami koncilski dokumenti ističu svece i kult svetaca. Liturgijska konstitucija u svojoj reformi stavlja Krista na vodeće mjesto, a svecima daje njihovo pravo mjesto u javnom i privatnom štovanju (S. C.). Sveci su, veli Koncil, znak svetosti Crkve, prijatelji Kristovi, oni nas povezuju s Kristom. Pa zato, što je prethodno II nicejski sabor, zatim Firentinski i Tridentinski, tako danas II vatikanski potvrđuje kult svetaca (L. G. 51). Uspomena svetih časti se — veli II vatikanski koncil — zbog primjera, dijeljenja sudbine s Kristom, ljubavi i dražesti, zazivanja i slave Kristove, koji je kruna svih svetih (L. G. 50, 51).

Koncil istina traži da se zloupotrebe, pretjeranosti ili nedostaci u štovanju svetaca uklone, ali naređuje i to, da se vjernike pouči kako pravo štovanje svetaca nije toliko u mnogim vanjskim činima, nego više u jakosti naše djelotvorne ljubavi... kojom »iz njihova života tražimo primjer, od zajednice s njima udio s njima i od zagovora pomoći«.

Kako o svetosti tako i o svecima II vatikanski koncil dao je svoj doprinos Crkvi XX stoljeća i zato je potrebna opreznost i razboritost da obnova u štovanju svetaca ne bude ukidanje svetaca i zastranjivanje u poimanju svetosti. Potrebna je opreznost i razboritost da kult i štovanje svetaca ne zasjeni Krista, nego da baš istakne Kristovu svetost i Krista u njegovim svecima.

Razvoj pojma svetosti u Crkvi

Povijest nas Crkve i previše uvjerava da je Crkva uvijek obilovala svecima. Svetost je uvijek krasila i krijepila Crkvu. Veza između Crkve i svetosti nije slučajna, nego izvire iz same njezine naravi.

Crkva je sveta, jer je božanskog porijekla, jer je Krist uvijek s njome, jer njome upravlja Duh Sveti Posvetitelj.

Zato više puta čitamo u »Acta Apost. Sedis« prilikom proglašenja novih svetaca riječi kao što su ove: »Crkva koja je započela svjetliti svetošću od samog svog početka, svetošću će svjetliti do

svršetka svijeta...« A povijest već 20. stoljeća svjedoči da u Kristovoj Crkvi nikada nisu uzmanjivali, ni među pastirima ni među vjernicima, oni koji su postigli vrhunac svetosti.

Crkva nije od samog svog početka imala jasno izgrađen pojam svetosti. Ona je istina slavila svecе, ali je tek postepeno izgradila cijelovito shvaćanje svetosti i postigla svijest svoje svetosti.

Crkva je u prva tri stoljeća štovala mučenike. Mučenik je označavao svjedoka koji je cijenom svoga života svjedočio za Krista. Takve svjedoke Crkva — Božji narod — okruživao je ljubavlju i liturgijskim štovanjem na dan smrti i to na njihovom grobu, ili na mjestu gdje su bili mučeni.

Mučenik je u tim prvim vjekovima savršeni kršćanin. »U mučeniku je Krist« izjavljuje Tertuljan.

To štovanje, taj kult oslanja se na riječi Evanđelja: »Nitko nema veće ljubavi od ove: položiti vlastiti život za svoje prijatelje« (Iv 15,13); »... tko god mene prizna pred ljudima, i njega će Sin Čovječji priznati pred anđelima Božjim« (Lk 12,8); »Ako su mene progonili, i vas će progoniti...« (Iv 15,20).

Prvi mučenik je bio Krist. On je došao da svjedoči za Istinu. Mučenici su zatim Apostoli koji su cijenom svoje krvi svjedočili za Krista. Stoga najsavršeniji ideal dobrog kršćanina prvih stoljeća bio je naslijedovanje Krista i Apostola u svjedočanstvu krvi. Ali već u IV i V stoljeću nailazimo među mučenicima i imena onih koji nisu bili mučenici, nego isповjednici.

Taj prijelaz nije se ostvario bez nekog šireg raspravljanja. To je zahtijevalo jedno produbljene ideala kršćanske savršenosti. Dokazivalo se stoga kako se i bez proljevanja krvi ispovijedalo i herojski svjedočilo za Istinu, isto kao i mučeništvo. Pisci su toga vremena dokazivali da vježbanje u krepostima zastupa mučeništvo, i da je čist život i obdržavanje Božjih zapovijedi jedna vrsta duhovnog mučeništva. Sveti Bazilije i sveti Jeronim to otvoreno izjavljuju. Sveti Bazilije veli: »Postanite mučenici volje, bez progonstva, bez ognja, bez muke, a sa istim zaslugama mučenika.« A sveti Jeronim piše: »Svjedočenje za Krista nije samo u proljevanju krvi, nego i neprekidno služenje bez ljage i postojanom voljom jest svagdanje mučeništvo.«

Konačno — iako polagano — crkvene su vlasti sve preuzele u svoje ruke i strogo ispitivale o mučeništvu, krepostima i čudesima kandidata svetosti. Te iskre crkvene vlasti: biskupi ili sinoda, davali su dozvolu za kult i štovanje novoga sveca.

Ali već od XI stoljeća u više procesa kandidata svetosti intervenirao je Papa. Takvi postupci spontano, gotovo neprimjetno, prenijeli su procesu kanoniziranja od biskupa i sinode isključivo u Papinu jurisdikciju.

Siksto V godine 1588. osniva Kongregaciju obreda i njoj je povjerio kauze beatifikacije i kanonizacije. Urban VIII postroži i uskladi praksu procesa. Benedikt XIV formulira i izgrađuje cije lu crkvenu proceduru proglašivanja blaženika i svetaca.

Zaključilo se tako da se drži da su postigli palmu mučeništva ne samo mučenici, nego i zatvorenici, prognanici, biskupi koji su se poništili u svom apostolskom radu, djevice koje su se posveta posvetile Bogu, askete i drugi koji su žrtvovali svoje srce.

Tako se do IX stoljeća razvijao — pa i uz borbu s ikonoklastima — i produbljivao pojam i nauka o svetosti a ujedno i konsolidirao kult svetaca.

U srednjem vijeku nauka o svetima je općenito prihvaćena a kult svetaca u Crkvi posvuda proširen. Tridentinski sabor je kasnije to štovanje obranio i protiv protestantskih predbacivanja.

Danas je naučiteljstvo Crkve pokretač svetosti, svjestan i auktoritativan sudac u pitanju svetaca.

U vezi te vlasti II vatikanski koncil se poziva na prvu Crkvu, na vjeru naših predaka, na odluke predašnjih sabora: »A za Apostole i Kristove mučenike, koji su, prolivši krv, dali najveće svjedočanstvo vjere i ljubavi, Crkva je uvijek vjerovala da su u Kristu tješnje s nama sjedinjeni, ujedno ih je s Blaženom Djevicom Marijom i sa svetim anđelima osobitim osjećajem štovala i pobožno prosila pomoći njihova zagovora« (L. G. 50,51).

Procedura u proglašenju svetaca

Jasno je iz rečenoga da je u prva tri stoljeća kult svetaca nekako spontano nastajao u prvotnim kršćanskim zajednicama. »Vox populi« »sensus fidelium« uspostavljali su svece. Sama se zajednica svojim »svetim« članom ponosila, sjećala ga se i štovala. Iz tog spontanog štovanja došlo je do religioznog kulta svetaca.

Kako se u IV stoljeću povećao broj mučenika, a nastale su već i neke heretičke sekte koje su također uznošile neke od svojih mučenika, nastala je i distinkcija između 'priznatih' i 'nepriznatih' mučenika. Tako se je svaki slučaj mučeništva uvođio u katalog mučenika.

Ovi postupci otvorili su doba IV—X stoljeća u kojem je prvo biskup a zatim sinoda vodila strogu kontrolu o štovanju svetaca. Više puta se zabranjivalo štovanje nekih svetaca koje bi vjernici štovali bez crkvenog odobrenja.

Tako je danas procedura kanoniziranja jedna crkvena ustanova. Božji narod upoznaje u jednom od svojih članova »svetost života« privatno ga štuje i veliča, predlaže kompetentnom auktoritetu koji sve ispituje, odlučuje i kanonizira.

Crkva se u procesu kanonizacije stavlja u dijalog s Božjim narodom i s Bogom. Božji narod preko Postulatora predlaže svoga kandidata, a crkveni auktoritet odlučuje. Pijo XI to sažeto izražava za svetu Malu Tereziju: »... Crkva je iz Lisieux-a primila Malu Tereziju, a Lisieux-u vraća s v e t u Tereziju.«

Crkva kanonizira. To znači ona i danas posjeduje svetost, ona se osjeća svetom, ona je svjesna da je sveta. Crkva kanonizira, jer ima na to pravo. Ona tu obavlja svoje obično i nepogrešivo naučiteljstvo, jer u svakoj kanonizaciji Crkva stavlja na vidik novi put svetosti i nov način kako svetost ostvariti.

Kanonizirane svece Pijo XI je definirao: Heroci kršćanstva, koje je nepogrešivo Naučiteljstvo proglašilo stanovnikom slavne Crkve i čije je štovanje propisalo u cijeloj vojujućoj Crkvi.

Iako se danas proglašenje blaženika i svetaca oslanja na propisno izvedenom procesu, ipak potiče Božjega naroda, koji svjedoči o fami, glasu svetosti — kao nekad, tako i danas — sačinjava polaznu točku cijele procedure.

Ali dešavalo se u zadnjim godinama da ta fama, taj glas svetosti, nije onaj svježi poticaj zajednice koja je kandidata poznавala i znala da je umro na glasu svetosti i koja bi štovanje njegovih vrlina i zasluga prenašala, nego je predloženog kandidata primilo za sveca tek buduće pokoljenje. Štoviše, poneke kasne kanonizacije, vjernike čak

i začuđuju pa se ovi pitaju: A odakle je ovaj? Međutim brzo izvršene kanonizacije bivaju dan pravoga entuziazma Božjega naroda, jer se je Božji glas i odgovor ubrzo sjedinio s glasom naroda Božjega.

Takve pojave izazvale su spomenutu reformu Pavla VI u procesu kanonizacije, da bi se uskladio taj odnos između učeće i vjerujuće Crkve i ubrzao razvoj ispitivanja kao i razvoj cjelokupne procedure. Pa i sami zakoni Kodeksa usmjereni su u tom pravcu. Kanon 2050 propisuje: »Dovoljno je da se dokaže **fama in genere, spontanea...** koja dolazi od poštenih i ozbiljnih osoba, koja se iz dana u dan povećava u većem dijelu Božjega naroda.« A kanon 2049 naređuje da se procedura ispitivanja obavi u roku od 30 godina poslije smrti sluge Božjeg. To nam svjedoči da Crkva u proglašavanju svetaca želi imati bliske svjedoke i štovanje koje je formiralo javno mišljenje o budućem sveću.

Svetost i sveci danas — statistika

U vezi svetosti danas naveli smo nauku i definicije II vatikanskog Koncila na samom početku ovoga članka. Ovdje će biti riječ o današnjem stanju svetaca i blaženika.

Još uvijek od Crkve službeno priznata knjiga »Martyrologium« knjiga živa i stalno otvorena, knjiga koja se je rodila s Crkvom i prati je sve do danas, daje nam približan broj svetaca koje Crkva komemoriira. Taj broj iznosi (prema Vatikanskom izdanju općeg Martyrologija od 1922. i 1940.) 4300 — 4400. Da bi se dobio potpuniji broj trebalo bi ovome broju dodati i svece drugih mješnih Martyrologija, kao i broj blaženika i svetaca proglašenih nakon 1930. godine.

Broj svetaca, u užem smislu riječi tj. kanoniziranih manje-više na način današnje procedure, prema Indeksu Kongregacije obreda od 1588 — 1962. iznosi 238. Ako tome broju dodamo svece koje je kanonizirao Pavao VI tj. 74 (uključivši i 40 mučenika Velike Britanije i Gallesa koji su kanonizirani 25. listopada 1970.) dobit ćemo broj od 312 svetaca proglašenih prema crkvenim zakonima, koji su bili na snazi do 14. travnja 1969.

Broj blaženih od 1599. do 1963. — do kraja pontifikata Ivana XXIII — iznosi oko 1200. Dodajući ovom broju 32 blaženika proglašena od Pavao VI, dobit ćemo broj 1232 blaženika proglašena po strožoj proceduri.

Ono što nas posebno zanima jest broj blaženika i svetaca našega XX stoljeća. O njima možemo dati točniji broj. Prema »Acta Apost. Sedis« i prema Oss. Romano Crkva je od 1903. do 1970. uzdigla na oltar 187 svetaca i 815 blaženika.

Nijedno stoljeće nije — po strožoj proceduri — prglasilo toliko svetaca i blaženika koliko naše XX stoljeće.

Što to znači? To znači da su nam sveci potrebni i da Crkva ne namjerava blaženike i svece isključiti iz života Crkve. Sam Pavao VI u svojoj

homiliji za vrijeme obreda kanonizacije spomenutih 40 mučenika ponavlja: »Našem vremenu potrebni su sveci...«, »Crkvi i današnjem svijetu iznad svega potrebeni su sveti ljudi i svete žene...«

Potrebni su nam sveci da nam svijetle, da nam budu primjer i uzor. Potrebni su nam da nas korite, upozoravaju, opominju i vode, da nam budu putokaz u nebo. Potrebni su nam da nam budu pomoćnici i zaštitnici.

Sveci sutrašnjice

Spomenuti »Index causarum beatificationis...« daje na znanje da su do 1963. na Kongregaciji obreda — dana Kongregaciji za kauze svetaca — bile u toku 1 208 kauza beatifikacije i kanonizacije.¹ Od tih 1208 kandidata 826 je muških, a 382 ženskih osoba. Još određenije: 466 su redovnici svećenici, 103 redovnici braća, 335 redovnice, a ostali kandidati pripadaju raznim društvenim kategorijama.

Navodimo ove statistike, jer i one imaju svoj vlastiti jezik. Time ne želimo reći da Crkva teži da proglaši što više svetaca. Što više, ako pomislimo da jedna kanonizacija prolazi obično kroz »112 postepena ispita« prije nego se dođe do konačnog zaključka, imat ćemo protivno uvjerenje. Dosta se sjetiti poznatog nam rada i velikih muka oko proglašenja svetim našeg zemljaka sv. Nikole Tavelića. Ono što Crkva želi u pitanju svetaca jest osigurati autentičnost sveca i dokazati iznad svega njegovu efektivnu i osobnu svetost izgrađenu prema »Prototipu« Isusu, izvoru i nepromjenljivom uzoru svetosti svakog vremena.²

¹ Danas treba od toga broja oduzeti 74 sveca i 32 blaženika koje je od 1963. do 1970. Pavao VI uzdigao na oltare. Ali treba dodati i nove procese započete 1963. koji su sada u toku i čiji broj nam još nije poznat.

² P. Filippo Bettati, O. C. D., Rivista di Vita Spirituale, 1967. br. 1 i 2, str. 83. i 167.

Zaključak

Crkva, Otajstveno Kristovo Tijelo, jest moralna osoba. Ona se kao takova rodila, raste i razvija se. U čemu? U duhovnom bogatstvu, bogatstvu milosti i svetosti.

Drugi vatikanski koncil tu odrasu Crkvu, tu razvijenu moralnu osobu, cijelu Crkvu, poziva na svetost. Crkva, ulazeći dublje u povijest čovje-

čanstva, sve većma osjeća to svoje obilježje svetosti, ona sve više svetih proglašava, a i u njoj se — pored svih nutarnjih borbi — budi i veći broj kandidata za beatifikaciju i kanonizaciju.

Nastaje danas pitanje: kako ćemo doći do upoznavanja svetaca? Hramovi se ispružaju od kipova i slika svetaca, koji su predstavljali lik, karakteristiku dotičnog sveca. U svetoj Misi i Božanskom oficiju sveci su u sve manjem broju te svećenici i vjernici budućnosti neće uhvatiti užu vezu sa svecima po čitanju i razmatranju njihovih života. Štampanje života svetaca nekako je zatajilo, prestalo. Duše već sada gladuju za jednim dubljim, mirnim, vedrim opisom života nekoga sveca. Sveta Misa i Božanski oficij, ako je »de feria«, nekako se shvaćaju »kao prazan« dan. Potrebno je dobro se usmjeriti i liturgijski odgojiti.

Do sada, slaveći dan za danom po kojega sveca, taj nam je svetac bio posrednik, vođa, putokaz do Isusa preko Božanskog oficija i svete Mise. Tako ga je i liturgija predstavljala. Danas, kada je Božanski oficij i sveta Misa ponajčešće »de feria«, trebali bismo po njima hvatati neposrednu vezu s Isusom, neposredno, bez ikakva posrednika. To je savršenije. Ali da li smo mi već toliko savršeni da polagano možemo isključiti posrednika? To bi izgradivalo našu osobnu vezu s Isusom i neposrednu duhovnu izgradnju po Isusovom uzoru, a Isus je duhovno toliko bogat da se svi u NJEGA jedinoga možemo ugledati i nikad nećemo iscrpsti raznolike mogućnosti njegove svetosti. Ali da li nam to označava »officium feriae« tj. da je to Isusov dan, dan u kojem se ugledavamo u Isusa bez »posrednika«?

Liturgija je učinila korak naprijed. Ona upravlja štovanjem Boga i svetaca, pazi da štovanje svetaca ne zasjeni Isusa — Boga, jedinoga Posrednika. Ni sveci ne žele zasjeniti Isusa, nego voditi nas k Isusu.

Liturgija nam je do sada pružala svece da nam svijetle kao uzori a i zato, da — držeći nas za ruku — vode k Isusu u Božanskom oficiju i svetoj Misi. Sada nas liturgija u više dana u godini poziva da s a m i pružamo ruku Isusu s a m o m e.

Ipak su nam i pokraj sve te reforme potrebni sveci, da nam konkretno svojim primjerom, svojim znanjem i iskustvom pokazuju put k Isusu, da nas dovedu do Isusa. Pa i najvećem Isusovu prijatelju bit će draga ako u životu pa i u liturgiji uza se osjeća prisutnost kojeg sveca.

Poznati nam o. Ante Antić odlikovao se dubokim sjedinjenjem s Isusom u svagdanjem životu a posebno u svetoj Misi, dobrotom u dijeljenju Božjih milosti u svetoj ispovijedi, vedrinom u podnošenju patnja i боли, osmijehom i nepomućenom duhovnom radošću u općenju s bližnjim. Ako ga Crkva kao takova prizna i predloži dušama, bit će za svećeničke i redovničke duše jedan poticaj. Nasljeđujući ove kreplosti većma će ugoditi Isusu, Crkvi biti korisniji a dušama miliji.

Oče Antiću, Bog nam je tebe dao, a mi te predlažemo Crkvi da nam te i ona po Božjem nadahnucu dade!

O. Ladislav Marković, ocd

MILOSTI

Bolovala sam na crijevima od 1956. godine. U proljeće 1957. stanje mi se ozbiljno pogoršalo. Nastupila su česta krvarenja iz crijeva. U nekoliko navrata bila sam kod liječnika, ali bez uspjeha. U travnju 1961. bilo mi je vrlo slabo: uslijed čestih krvarenja slezena mi je otekla, nastupila je anemija. Morala sam u bolnicu. Tu je ustanovljena **Ulceroza crijeva**. Liječnik mi je preporučio neka budem, ako je moguće, u mjestu gdje postoji transfuzijska stanica. Prijetila je naime opasnost da naglo iskrvarim. U tom sam stanju otpuštena iz bolnice »na kućnu njegu«. Liječnici su digli ruke. Bilo je čudo da sam još živjela.

1962 — 13. VI — na blagdan sv. Ante, pošla sam čestitati imendan pokojnom fra Anti. On me upita:

- Cerce, da li te boli?
- Boli, odgovorih.
- Želudac? nastavi pitati fra Ante.
- Ne! rekoh.
- Crijeva?
- Da.
- Hoćeš li ozdraviti? upita opet.
- Hoću, ako je volja Božja.
- A vjeruješ li ti da možeš ozdraviti?
- Vjerujem! Ako Bog hoće, mogu.

Pošli smo u kapelu. Klekla sam na stepenice oltara a onda je fra Ante molio nadu mnom molitve za bolesnike iz Rimskog obrednika. Ja sam u duši molila: »Bože, ako je Tvoja volja, daj mi makar toliko snage da mogu vršiti svoje dužnosti!«

Nakon svršene molitve fra Ante mi je rekao: »Cerce, volja je Božja da nosiš svoj križ, ali će ti Bog dati toliko snage i zdravlja da ćeš moći vršiti svoje dužnosti.« Zatim je tražio da mu obećam da će paziti da nikako ne povrijedim ljubav prema bližnjemu.

Boli su nestale, krvarenje iz crijeva potpuno je prestalo. Nakon nekoga vremena, dogodi se te

OCA ANTE ANTIĆA

povrijedih ljubav. Krvarenje ponovno. Popravila sam svoju pogrešku i krvarenje se od tada nije više javilo. Anemija se nije odmah popravila i zato sam odlučila da će moliti fra Antu da opet moli za me. To je bilo u kolovozu 1962. Fra Ante je još dva puta nada mnom molio. Krajem kolovoza počela sam piti mljeku i trošiti mlječna jela što dugo godina nisam nikako podnosila. Početkom 1963. počela sam sve od reda jesti. Sada se osjećam posve dobro, crijeva su u redu, krvarenju ni spomena, krvna slika normalna, jedem sve, pa i najteža jela.

Zahvaljujem Gospodinu Bogu i zagovoru dobrog fra Ante na ovoj velikoj milosti. Još više zahvaljujem i zahvaljivat će cijelu vječnost na mnogim duhovnim milostima koje sam primila kroz osam godina po zagovoru fra Ante. Vjerujem, da će fra Ante i dalje pomagati svima onima koji mu se obraćaju s vjerom i pouzdanjem.

Zagreb, 28. VII 1965.

M. Ž.

+ + + +

Ljeti 1964. teško se razbolila moja osamnaestogodišnja kćerka. Nalazila se je u zagrebačkoj bolnici. Stanje je bilo veoma teško. Od očaja nisam znala što da učinim i kome da se obratim. Neka moja prijateljica, videći me rastuženu, svjetovala me da idem kod Oca Antića i da se njemu obratim, pošto njega zovu »živući svetac«.

Tri puta sam pokušala, ali uzalud. Fra Ante je bio teško bolestan i nikoga nije primao.

Mojoj kćerki je bilo još uvijek teško, a već 4 mjeseca ležala je u bolnici. Prvog petka mjeseca studenoga, vraćajući se iz bolnice tužna kući, odlučih da opet do samostana ne bi li imala sreću da me fra Ante primi.

Ušla sam u samostan... Ispred vrata jedne sobe red ljudi stajali su i pobožno čekali. Rekoše mi da čekaju da ih fra Ante primi. Ja, jadna, u tom času sretna smjestila sam se u red i čekala skoro cijeli sat...

Kad sam otvorila vrata i ušla osjetila sam nešto što nikad u životu još nisam, počela sam drhati... Osjetila sam nešto nadzemaljsko kad sam ga ugledala gdje leži u krevetu: blago i svetačko lice Ante Antića. Ja sam dotrčala do njegova kreveta, klekla sam, a iz mojih očiju proteklo je vrelo suza. Fra Ante me je blago tješio: »Što Vam je, gospodo, pričajte... smirite se...«

Počela sam govoriti o teškom stanju moje kćerke. Tješio me je, da je bilo i te kako teških slučajeva, pa da su pomoći vjere i pouzdanja u Bođa ozdravili. Reko mi je: »Dodatak sutra ujutro i donesite nešto rublja vaše kćerke, ja će to blagosloviti, a tada neka ona obuče. Svetu Misi reći će sutra za njezino zdravlje.«

U subotu ujutro u 10 sati došla sam opet. Fra Ante više nije ležao već sjedio. Uzeo je majicu moje kćerke i dugo je molio divnih molitava, a ja sam klečeći skrušeno slušala. Kad je svršio moliti rekao mi je ove riječi koje su duboko usađene u mom srcu i nikada ih neću zaboraviti: »Recite vašoj kćerki, da joj fra Ante poručuje da će ozdraviti i neka se moli Kardinalu i neka mu reče da je fra Ante rekao da je mora ozdraviti!«

Puna vjere i nade otrčala sam isti čas u bolnicu, ispričala mojoj kćerki koja je ležala, i odmah joj obukla majicu.

U nedjelju ujutro otišla sam opet u bolnicu da vidim kako je moja kćerka. Našla sam je na nogama i rekla mi je: »Mama moja, ja se bolje osjećam i jutros sam bila u kapelici kod svete Mise!«

Od onog dana mojoj je kćerki bilo svaki dan sve to bolje. Vratila se kući, a sada je, hvala dragom Bogu i pomoći dobrog fra Ante, dobro.

U roku od 3 mjeseca položila je VIII razred i maturirala s uspjehom. Uvjereni sam da je njenom ozdravljenju pomogao fra Ante Antić i on je sada zaštitnik moje obitelji.

+ + + +

Za Oca Antića zaista se može reći »Prošao je čineći dobro...«

Osjećam dužnost, da iz vlastitog iskustva navedem primjer u prilog gornjoj tvrdnji.

Prije kojih petnaest godina bila sam prevezena u bolnicu radi teške bolesti, kojoj se nije mogao pronaći uzrok, pa je stanje bilo beznadno.

Već prvih dana došao je Otac Antić po svom poslu u istu bolnicu i bio zamoljen od mojih da me utješi i pomoli se za mene. To je on rado učinio. Nisam mogla gotovo ništa govoriti, no on je s nekom sućuti molio, te obećao da će još moliti i služiti sv. Misu za mene. Tješio me, da će sve dobro biti. Otac Antić je svoje obećanje sigurno izvršio i bio je uslišan. Kroz nekoliko tjedana ozdravila sam. Vjerujem, da su mi njegove molitve pribavile i više nego se po ljudskom sudu moglo očekivati.

Iza nekoliko godina vidjela sam ga na ulici u Zagrebu. Kao i prije, davao je dojam skromnog redovnika, duboko sabran, i kao da je vođen jednom velikom mišlju ili očinskom brigom ...

Neka ovih nekoliko redaka bude u zahvalu dragom Bogu, što nam je dao tako svetog redovnika, koji će, nadamo se, i nadalje s neba činiti ljudima dobro.

Jedna redovnica

+ + + +

Sin moga brata, dijete od 3 godine, nije ništa govorio. Svi smo bili žalosni. Fra Ante je mene uvijek pitao za obitelj. Jednoga me dana upita, kako onaj mali Dušan. Nitko mu nikada nije govorio o malom Dušanu niti kazivao da mali ne govorí.

»Donesite ga k meni i nemojte se žalostiti. Viđet ćete kako će mali Dušan imati glasan jezik.«

I za nekoliko dana pošla sam ja i majka djeteta noseći maloga na rukama. Išli smo pješke. Dijete je sve pitalo »na mote« rukama i mumljajući.

Kad smo došli blizu crkve dočeka nas fra Ante Antić na vratima te sklopljenih ruku govorí: »Evo maloga Dušana ... A sada će mu dragi Bog održiti jezik ...«

Dijete je odmah potrčalo k njemu, a fra Ante ga milovao po licu i odveo pred svetohranište na glavnom oltaru. Tu je suznim očima molio nad djetetom i stavljao na njega ruke.

Međutim na jedan mah mali Dušan povika glasno: o barba! te počne fra Antu potezati za habit i pasac. Mali Dušan se okrenuo prema nama i na sav glas vikao: Teta, a šta je ovo ... šta je ono ...

Eto tako. Naš je Dušan sada mladić od 25 godina i uvijek, hvala Bogu bistar u svemu i dobar.

Donja Brela, 20. VII 1967.

Marija Šošić pok. Šimuna

Dragi naš brate!

Tvojom smrću nanesen nam je nenadoknadiv gubitak jer ne gubimo samo brata nego i duhovnog vođu i oca.

Molimo Te da moliš za nas i da nas zagovaraš pred Gospodinom Bogom.

Zahvalni brat Lovre i sestra Iva

Dragi naš striće!

Božjom voljom opraćamo se s Tobom upravo u vrijeme kad si nam najpotrebniji. Snagom svoje vjere, svojim savjetima, uvijek blag i strpljiv ulijevao si u nas onu potrebnu dozu energije, koja nije dozvoljavala, da poklepnemo pred teškoćama. Odlazeći od Tebe, odlazili smo bolji, plenumitiji, ljepši u duši. Sada kad smo počeli formirati svoje porodice, čije si temelje i Ti gradio svojim savjetima, ostajemo bez Tebe, striće.

Molimo Te da budeš i dalje uz nas svojim molitvama i zagovorom pred Gospodinom, da nam dade dovoljno snage i upornosti, da savladamo sva iskušenja i sva trivenja.

Tvoji nećaci i nećakinje
Anka, Marija, Tomislav, Đurđa, Drago i Božena

Umro je svetac i ugodnik Božji. Kako je živio tako je i umro. Što je drugima govorio sam je činio.

Hvala Ti, Bože, što si nam dao tako dobra svećenika! On je još više naš sada kad se nalazi kod Tebe, Bože!

IZ KNJIGE UTISAKA

Dva dana prije smrti blagopokojnika, zamolio sam ga, da stvar kanonizacije Bl. Nikole Tavelića, koja je naišla na ozbiljne poteškoće, preporuči Isusu. Obećao mi je da hoće. Radi toga možemo se pouzdano nadati, da će Blaženikova stvar poći boljim tokom.

Dr O. Ante Crnica, vicepostulator u kauzi kanonizacije našega slavnog zemljaka i subrata Bl. Nikole Tavelića.

Odrekao se svega i živio samo za Krista!

Hvala Vam dobri i sveti Oče na svemu, što ste mi u Vašoj velikoj ljubavi uvijek iskazivali.

Zahvalna Jelka Crnjanin

Zaslugom dragoga Antića, moga nezaboravnoga duhovnog vođe, postala sam velika obraćenica. Molim ga i vjerujem, da će mi i nadalje biti pomoćnik s Neba, gdje mu je Gospodin pripravio vijenac slave!

Vječno zahvalna

Zahvaljujem svemućem Bogu, što nam je dao takovog svetog svećenika Fra Antu Antića. Moli se za nas!

Š. P.

Oče Anto, hvala Ti za sve što si učinio mojoj duši i našem podmlatku. Zagovaraj nas i gore.

s. M. Milena

Predragi Oče, izmoli milost da mognem ostvariti Tvoje zadnje riječi: »Nastoj oko svetosti! Ostani vjerna Bogu!« I da se ispune na meni Tvoje proročke riječi: »Imaj strpljenja kćerce, doći ćeš do pravog duhovnog života.« Hvala Gospodinu Bogu za milosti koje je po o. A. Antiću slao.

Sretan sam što sam u svojem životu imao par puta prigodu razgovarati s Vama, Oče Antiću! U vama sam video Boga. Božansko svjetlo ljubavi, svetosti i dobrote izbjijalo je iz Vas. Bili ste slični Mojsiju kada se je vraćao s gore Sinaja.

Svojim životom proslavili ste Katoličku Crkvu, franjevački Red i naš dragi i ljubljeni Hrvatski narod.

Dragi naš Oče, moli za naš narod, da u njemu zavlada ljubav Propetoga Srca! Preporučujem se i ja, jer sam uvjeren, da si ugledao lice Božje, da Te je Krist uzeo u veselje gospodara našega.

M — student

Bili smo kod Vas, Oče Antiću. Lijepo ste nas primili. Dali ste nam lijepe savjete kako ćemo postići svoj svećenički poziv. Nastojat ćemo to u životu provoditi u djelo, a Vi nas sa neba pomognite.

T. V.

Molim Te, Gospodine, da po zagovoru svoga ugodnika Ante, uslišiš moje molitve, da postignem svoje zvanje i da postanem revan svećenik u Hrvatskom narodu.

A. S.

Divan si bio kad si o Bogu nama govorio, uvijek blag i mio. Moli za sve nas gore.

L. M.

IZ KNJIGE UTISAKA

Oče Ante — obrati mi djecu!
Izmoli mi, da unučad moja postanu Bogu mila, te budu Božji svećenici. Meni strpljivost!

G. E.

Blago majci Provinciji Presvetog Otkupitelja, koja je odnjihala ovakova sina!

Ne saučešće, ne žalost, nego čestitka, jer potomstvo će njegovo ostati...!

Otac Antić ostvario je u svom životu:

ideal čovjeka

ideal kršćanina

ideal redovnika

ideal svećenika

ideal sveca preobražena u Krista raspetoga!

Ništa u njemu ne osta od naravi.

Bio je kruh, koji se jede

Otac siromaha

Otac djevice

Ljubljeni brat — svećenik

Svjetionik, koji nosi svjetlo — Krista dušama

Bio je svima sve, da sve predobije za Krista

Alter Cristus!

Zahvaljujem Bogu i provinciji za ovu kraljevsku dušu prepunu Božanske Ljubavi, koja je ižarivala samo Krista i božanski život noseći sve u zagrljaj Presvetoga Trojstva!

M. I.

Odlaskom vjernog sluge Božjega u vječnost Gospodinovu, ostao sam na zemljji, poput mnogih mladića i djevojaka, u životnim kušnjama i borbama bez svoga duhovnog vođe i oca. Ali naš duhovni otac nas nije napustio, jer sjedeći Gospodu zdesna zagovarat će nas pred licem Njegovim da nam bude u pomoći u našem životu.

Uživao u nebu plodove rada svoga na zemljji.

Tvoje duhovno dijete

P.

Dragi Oče Ante! Zahvalan sam Bogu što sam s Vama dvaput razgovarao. Dali ste mi mnoge dobre savjete. Molite za B. i za mene da u potpunosti ostvarimo ideal kršćanskog života i kršćanske obitelji.

J. — stud.

IZ VICE POSTULATURE

FRA ANTINI PRIJATELJI

Grupa kod Gospe Lurdske

Mjesečni sastanci:

12. siječnja

16. veljače

16. ožujka

Sastanci se održavaju u samostanskoj kapeli, Vrbanićeva 35.

Molimo i druge fra Antine prijatelje bilo u Zagrebu bilo izvan Zagreba da se jave Vicepostulaturi i da se međusobno povežu. Mogu i sami održati katkada sastanak i obnoviti uspomene i sjećanja na već podavno proživljene časove.

Zaveden je postupak da se O. Fra Ante Antić proglaši blaženim i svetim, imenovan Vicepostulator i u Zagrebu otvorena Vicepostulatura. Molimo sve one koji su O. Fra Antu poznavali da nam pošalju sve što god imaju kao uspomenu na Fra Antu: pisma, fotografije, bilješke, sličice itd. Isto tako molimo sve da nam pošalju svoja sjećanja, uspomene, razgovore s dobrim fra Antonom.

Svojim doprinosom pomogli su izdavanje Glasila Vicepostulature:

Fra Čiro Markoč — Frankfurt, Fra Karlo Balic — Rim, Fra Ivan Jurić — Rim, Fra Božo Ančić — San Francisco, Fra Milan Mikulić — Portland, Presvj. Rudolf Šverer — Đakovo, P. Ivan Fuček — Zagreb, Jelka Crnjanin — Zagreb, Ivan Sulic — Zagreb, Treći Red kod Gospe Lurdske — Zagreb, Mila Antoš — Zagreb, Ivana Balic — Doboj, Marija Baturić — Pučišće, Katica Jukić — Split, Fra Ivan Bilušić — Drniš, Fra Ivan Vuka — Proložac, Fra Tomislav Duka — Promina, Fra Vjekoslav Šušnjara — Siverić, Fra Ivon Međušić — Split, Fra Metod Kelava — Stuttgart, Ankica Ivanišević — Zagreb, Don Ante Marušić — Postire, Stanka Petković — Bakar.

Zagreb, 30. XII 1964.

Drago Dijete Božje!

Kao pripravu za rođenje Kristovo upravio sam Vam duhovnu pouku. Svakog dan za Vas molio, da tu pouku shvatite i provedete u djelo. Želio bih da tu pouku prepišete za se i da je svaki mjesec na duhovnoj rekolekciji pročitate. Uvjeren sam ako to ispunite, da ćete osjetiti posebnu milost Božju i poziv na veći duhovni život.

Prvog siječnja ulazimo u novu građansku godinu. Što nas u njoj sve čeka, samo dragi Bog znade. Ovo nam je stalno jasno: On pred nama stupa kao naš Spasitelj sa svojim križem i zove nas da Ga slijedimo, da Mu pomognemo nositi Njegov teški križ i da Mu pomognemo spasavati duše. Ovo je smisao našeg redovničkog poziva, naše redovničke profesije i smisao i razlog našeg duhovnog napretka.

Drago dijete, pazi i čuvaj se, da ne bi u svetom redovništvu ostala uvi-jek na istom mjestu, jer je svetačka riječ: tko ne napreduje, taj nazaduje. Ti moraš napredovati i svaki dan sve više i više ljubiti dragoga Boga, ljubiti svoga Božanskog Zaručnika Isusa, koji pred Tobom stupa i zove Te: »Pomakni se na više« (Luka 14,10)! Ti moraš svaki dan napredovati u ljubavi prema svojim sestrama, jer to je zapovijed Gospodnja i On će posebno kazniti grijeha protiv sestrinske ljubavi — protiv ljubavi bližnjega. Moraš svaki dan napredovati u savjesnom vršenju svetih Pravila, u postojanom vježbanju redovničkih kreposti, a osobito moraš biti postojana u svladavanju same sebe, svoga samoljublja i svoga komoditeta.

Kroz slijedeću godinu molitva sv. Franje Asiškoga neka bude vaš duhovni program: Gospodine, učini me sredstvom svoga mira!

Ondje, gdje je mržnja, da unosim ljubav;
ondje, gdje je uvreda, da nosim praštanje;
ondje, gdje je nesloga, da unosim jedinstvo;
ondje, gdje je zabluda, da donosim istinu;
ondje, gdje je sumnja, da donosim vjeru;
ondje, gdje je očaj, da ulijevam nadu;
ondje, gdje je tama, da donosim svjetlo;
ondje, gdje je žalost, da donosim radost.

Učitelju, ne tražim da budem utješen, nego da tješim; ne da budem shvaćen, nego da shvatim; ne da budem ljubljen nego da ljubim, jer dajući primamo; zaboravljujući na sebe, nalazimo sebe; dok oprštamo drugome, nama se opršta; umirući, uskrsnut ćemo na život vječni.

U novoj godini želim Vam obilje milosti i darova Duha Svetoga i postojanu pobožnost Majci Svetе Crkve.

Blagoslovljje Vas i moli se za Vas i za sve vaše potrebe duhovni brat

fra Ante

DOBRI OTAC ANTIĆ

Glasilo Vicepostulature

Izdaje: Franjevački Samostan
Vrbaniceva 35, Zagreb

Odgovorni urednik:
Fra Roko — Ivan Tomić
Vrbaniceva 35, Zagreb

Tehnički urednik:
Vladimir Rozljan

Lektura:
s. Mariangela Žigrić

Korektura:
s. Nives Kuhar

*

Godišnja pretplata 10 d
Pojedini broj 2 d
Izlazi povremeno

Časopis izlazi dozvolom crkvenih
i redovničkih vlasti.

*

Svakog prvog četvrtka u mjesecu
služi se sveta Misa za sve prijatelje,
dobročinitelje i suradnike Vicepostulature.

Za sve što se u ovom Glasilu navodi ili nazivlje »čudo«, »svetost«, »svetac« i slično to, u duhu crkvenih propisa, treba uzeti i razumjeti u našem običnom ljudskom načinu izražavanja. O svemu ovom izreći će konačni sud sv. Crkva.

Tiskara: »Zrinski«, Čakovec

DOBRI OTAC ANTIĆ

Životopis napisao isusovac Ante Katalinić
Str. 150, cijena 5 Din

Zahvalni smo Božjoj Providence što je nama Hrvatima u ovim poslijekoncilskim godinama dala oca Antića, velikog realizatora žarke ljubavi prema Bogu i žarke ljubavi prema ljudima. Zar su te ljubavi, koje je nosio u sebi, bile dvije ljubavi? Ne! To je bila samo jedna ljubav. Pitate se: kako to? Čitajte životopis pa ćete razumjeti!

KRATKI ŽIVOTOPIS OCA FRA ANTE ANTIĆA

Napisao Dr Natko Faranetić
Str. 64, cijena 3 Din

Tko želi upoznati život i rad o. fra Ante Antića...
Tko želi doživjeti što bliže i neposrednije fra Antu...
Tko želi naći u fra Anti svoj uzor... rado će uzeti u ruke ovaj kratki životopis i na dušak će ga pročitati.

U današnje vrijeme trke, buke, žurbe, nemira i nesigurnosti lik fra Ante ižariva smirenost, spokojsvo, nadu, utjehu, sigurnost i radost.

Fra Ante je dijete sunca i vedrine, siromašni brat sv. Franje, ponizni naš suputnik i sudionik u našim nastojanjima i trkama, uvijek spremam pomoći, utješiti, podignuti i ohrabriti...

U svijetu bez ljubavi fra Ante je bio glasnik vječne ljubavi, njezin najvjerniji tumač i nosilac.
Narudžbe prima:

Vicepostulatura
Vrbaniceva 35
Zagreb